

Els últims dies de Clark K.

Alberto Ramos

Versió 2011

PERSONATGES

CLARK
LOIS
SUPERMAN
LANA

PRIMER ACTE

Un apartament, de nit. A l'esquerra hi ha el dormitori. Al mig, el saló. A la dreta, un balcó. Al davant del dormitori hi ha un passadís que comunica el saló amb la porta d'entrada. Una altra porta comunica el saló amb el dormitori. Els envans són invisibles.

Al dormitori hi ha un llit de matrimoni. Al saló hi ha, d'esquerra a dreta: un moble bar amb un equip de música, una taula amb dues cadires, i una butaca.

Entra la Lois. Posa música i se serveix una copa del moble bar. Entra en Clark.

Són una parella d'uns trenta anys. La Lois porta un vestit estiuenc. En Clark vesteix un camisa blanca i uns pantalons negres, a joc amb la muntura de les ulleres.

CLARK: Tens hora?

LOIS: Les dues.

CLARK: Tan aviat?

LOIS: Doncs sí...

CLARK: Em pensava que era més tard.

LOIS: Ja.

CLARK: Bé...

LOIS: Eres tu qui tenia pressa per anar-se'n.

CLARK: És que em pensava que era...

LOIS: Per favor, Clark! Ara no em surtis amb això. Sabies perfectament quina hora era.

La Lois entra al dormitori. Es comença a treure el vestit.

CLARK: No em diràs que la festa no era un conyàs.

LOIS: No t'ho diré.

CLARK: Totes les festes del diari són igual d'avorrides, sobretot la Festa d'Estiu. La de Nadal encara té l'al·licient de l'amic invisible, però la Festa d'Estiu...

La Lois es posa el pijama.

LOIS: A tu el que et passa és que no podies suportar que jo m'ho estigués passant bé.

CLARK: T'ho estaves passant bé?

LOIS: Tan increïble et sembla?

CLARK: Doncs... sí. Em sembla molt increïble.

LOIS: Per molt increïble que et sembli, m'ho estava passant d'allò més bé.

CLARK: Però si en Jimmy no et treia els ulls de sobre!

LOIS: Què?

CLARK: En Jimmy, que el tenies a sobre tota l'estona.

LOIS: I...?

CLARK: T'ha tirat la canya?

LOIS: Què?

CLARK: Que si t'ha tirat la canya, Lois...

LOIS: Qui, en Jimmy?

CLARK: Sí, en Jimmy.

LOIS: Doncs sí.

CLARK: Sí...? Sí què?

LOIS: Que sí. Que sí que m'ha tirat la canya.

CLARK: I... què-què-què... què has fet? (*Apaga la música.*)

LOIS: Que què he fet?

CLARK: Sí.

LOIS: Me l'he follat al lavabo.

CLARK: ...

LOIS: No siguis estúpid. (*Abraçant-lo.*) Li he dit que tinc la quota d'amants completa, però que podia entrar a la llista de suplents.

Es fan un petó als llavis.

CLARK: I... en aquesta quota..., quants n'hi ha?

LOIS: Centenars.

CLARK: I jo... quin número tinc?

LOIS: El cent catorze.

CLARK: Només?

LOIS: Només.

CLARK: Ah.

En Clark es treu les ulleres i es comença a despullar.

LOIS: I tu?

CLARK: ...?

LOIS: Quantes amants tens?

CLARK: Ufff...

LOIS: Què vol dir “ufff”? Cent? Dues-centes?

CLARK: Una.

LOIS: Una? Vinga, va.

CLARK: De debò.

LOIS: I la noia aquesta...? Com es diu? Lisa? *(Pausa.)* Linda?

CLARK: Linda? Què passa amb la Linda?

LOIS: L'altre dia, a la màquina de cafè...

CLARK: Ah, sí... però jo no vaig fer res!

LOIS: I la Minnie?

CLARK: La Minnie...? Quina Minnie?

LOIS: La d'Esports. La que et va pessigar el cul a l'ascensor.

CLARK: No vas ser tu?

LOIS: No. I la Wendy...

CLARK: La We... Wendy? Et-et juro que no-només va ser un pe-pe-petó, i molt ràpid... *(Li fa un petó ràpid.)* Així, vist i no vist. Era l'única manera que em deixés en pau.

La Lois se'l queda mirant, molt seriosa. A continuació es fica al llit. En Clark es queda al saló, posant-se el pijama.

CLARK: Les dones no paren d'assetjar-me.

LOIS: És clar. És normal.

CLARK: Ho trobes normal?

LOIS: Sí, clar.

CLARK: Però és que n'hi ha que estan molt bones.

LOIS: I...?

CLARK: Que jo també... però... no ho sé. A la facultat, per exemple, no em passava.
De fet, eren elles les que se sentien assetjades.

LOIS: Això també és normal.

CLARK: Doncs no ho entenc.

LOIS: Què és el que no entens?

CLARK: A les dones. No us entenc.

La Lois s'aixeca. Va cap al saló.

LOIS: De debò que no saps per què t'assetgen les dones?

CLARK: Francament, no.

LOIS: És que no te n'adones? No t'adones que elles... *ho saben?*

Silenci.

CLARK: Que... *ho saben?* Elles... *ho saben?*
LOIS: És clar que ho saben. Tothom ho sap.
CLARK: Tothom?
LOIS: Tothom.
CLARK: Però saben... saben que jo...?
LOIS: Sí, saben que tu...
CLARK: Que jo...?
LOIS: Sí, que tu...
CLARK: Que jo...
LOIS: Que tu ets *ell*.
CLARK: I... i... com ho saben?
LOIS: Com que com ho saben? Ho saben, simplement.
CLARK: Però algú els hi ho haurà dit.
LOIS: Suposo.
CLARK: I qui ha estat?
LOIS: Com vols que ho sàpiga? (*Pausa.*) A veure, a tu qui et va dir que en Marilyn Manson era el nen d'*Aquellos maravillosos años?*
CLARK: No ho sé... Algú.
LOIS: Doncs això és el mateix.
CLARK: Però jo no sóc en Marilyn Manson.
LOIS: No, ets en Superman.

Silenci.

LOIS: De debò que no sabies que ho sabien?
CLARK: Bé... Imaginava que *algú*... Tu, la meva mare, l'home de la cabina... Però no *tothom*.
LOIS: L'home de la cabina?
CLARK: No-no... no em canviïs de tema. Estàvem parlant de dones. (*Pausa.*) Vols dir que... m'assetgen perquè... *ho saben?*
LOIS: A quina dona no li agradaria follar amb en Superman?

Silenci.

CLARK: Potser era amb mi amb qui volien follar...
LOIS: És clar.
CLARK: ... si no totes, almenys algunes.
LOIS: I què he dit? Volen follar-se en Superman.
CLARK: Ja, però... i si... i si a qui volien endur-se al llit era a en... en Clark?

LOIS: Què coi et passa?

CLARK: A mi?

LOIS: Sembla que estiguis gelós de tu mateix.

Silenci.

CLARK: Lois...

LOIS: ...?

CLARK: Tu m'estimes?

LOIS: És clar.

CLARK: Si jo no fos en Superman, m'estimaries?

LOIS: Quines preguntes que fas.

CLARK: M'estimaries o no m'estimaries?

LOIS: ...

CLARK: No t'he sentit.

LOIS: És que no he dit res.

CLARK: Si en Superman i en Clark fossin dues persones diferents, a qui triaries?

LOIS: Això què és, un interrogatori?

CLARK: No, una entrevista. Sóc periodista.

LOIS: I jo també. *(Pausa.)* Així que jo et faré una altra pregunta: si la Lois, la que treballa amb tu, i la Lois, la que folla amb tu, fossin dues persones diferents, amb qui et quedaries?

CLARK: No diguis bestieses. No hi ha cap diferència entre les dues.

LOIS: Ah, no? Des de quan una companya de feina et fa això? *(Comença a llepar-li l'orella.)*

CLARK: Des de fa un mes, quan vaig coincidir amb la Cindy a la fotocopiadora.

De sobte, la Lois enretira la llengua. Llisca ràpidament la seva mà per sota del pantalons d'en Clark.

LOIS: I això? Quina companya t'ha fet això? La Tracy?

CLARK: No, no, la Tracy no... Si més no, amb la mà.

La Lois s'hi asseu a sobre, a cavall.

CLARK: Lois, què fas?

LOIS: Em pensava que eres més llest.

CLARK: Sisplau, ara no.

LOIS: Què passa? Tens mal de cap?

CLARK: Una mica.

LOIS: Doncs quina merda de superheroï.

CLARK: Ho sento.

LOIS: Et trobes bé?

CLARK: Vull descansar, només és això.

La Lois torna cap al dormitori. Es fica al llit.

LOIS: Si hem de dormir, apaga els llums.

En Clark apaga el llum de l'habitació.

LOIS: L'altre.

En Clark apaga el de la sala. Agafa una cigarreta i un encenedor. Surt al balcó, s'apropa a la barana. Encén l'encenedor, però se li apaga constantment (fa vent). De sobte, li cau l'encenedor al carrer.

Torna cap al saló. Agafa les ulleres, se les posa. Torna al balcó i es repenja a la barana, mirant cap avall.

La Lois es lleva. Camina cap a en Clark.

LOIS: No sabia que a en Superman li calien ulleres per veure de lluny.

CLARK: Doncs sí, en Superman és miop. No com en Clark, que és hipermetrop.

(Somriu.)

LOIS *(mirant la cigarreta)*: No ho anaves a deixar?

CLARK: Deixar-ho? Per què? Ja saps que a mi no m'afecta.

LOIS: Potser a tu no, però a mi sí. No m'agrada fer petons a un cendrer.

CLARK: Això no és el que em deies abans. *(La besa.)*

LOIS: Doncs ara m'agrada menys. *(Pausa.)* És curiós, algunes vegades tens un gust diferent.

CLARK: De vegades?

LOIS: Sí. L'altre dia, per exemple.

CLARK: On?

LOIS *(en veu molt baixa, movent els llavis)*: Al Tibidabo.

CLARK *(idem)*: Al Tibidabo?

LOIS: No te'n recordes? M'hi vas portar tu.

CLARK: Ah, sí...

LOIS: Te'n recordes, no?

CLARK: És clar! És clar que me'n recordo.

LOIS: Anem a fer un tomb.

CLARK: On vols anar a aquestes hores? *(Pausa.)* No voldràs pas tornar a la festa...

LOIS: No. No vull tornar a la festa.

CLARK: Llavors...? Què vols?

LOIS: Vull volar.

CLARK: I jo vull dormir.

LOIS: Demà no ens hem de llevar d'hora. Estem de vacances.

CLARK: Per això mateix. Hem de fer les maletes. El vaixell surt a l'una del migdia, i no tenim tant de temps.

LOIS: El vaixell surt a l'una del migdia *de demà passat*. I sí que tenim temps.

CLARK: Bé, bé... Entesos. Però jo vull anar-me'n al llit.

En Clark torna cap al saló.

LOIS: Fa molts dies que no em portes a volar. Fa molts dies que no em fas sentir especial. I jo no sé quants dies més podré aguantar aquesta fase avorrida, penosa i patètica.

CLARK: ...

LOIS: Prou d'excuses!

*La Lois torna cap al dormitori. Tanca la porta i es fica al llit.
Impotent, en Clark torna cap al balcó. Comença a sonar una música heroica.
S'ho pensa uns segons abans de pujar a la barana. Es deixa caure.
Han passat quinze segons, o més, quan les cames d'en Clark tornen a deixar-se veure per sobre de la barana.*

Aterren, amb la resta del cos, al balcó.

Dret sobre la barana hi ha en Superman, amb l'equip complet de superheroï: malles, capa... Tot i assemblar-se bastant, en Superman i en Clark no són idèntics. Fi de la música.

En Clark està eufòric, a causa d'una pujada d'adrenalina brutal.

SUPERMAN: Per què ho has fet?

CLARK: No cridis.

SUPERMAN: No crido.

CLARK: Es pot despertar.

En Clark treu una cigarreta i se l'endú a la boca. Busca alguna cosa a les butxaques del pijama.

CLARK: Perdona... Em sembla que m'ha caigut l'encenedor. Et faria res...?

En Superman li dedica una mirada reprovatòria.

CLARK: Bé, tant se val.

Desa la cigarreta a la butxaca.

SUPERMAN: Per què ho has fet?

CLARK: És el primer cop que ens veiem. Oi que té gràcia?

SUPERMAN: No. No en té.

CLARK: Bé.

SUPERMAN: Per què ho has fet?

CLARK: Per què...? Per què ho has fet tu?

SUPERMAN. Què?

CLARK: Per què m'has salvat?

SUPERMAN: Per què...? Per què m'ho preguntes?

CLARK: Per què no?

SUPERMAN: Perquè...

CLARK: Per què no m'has deixat caure?

SUPERMAN: T'he deixat caure.

CLARK: Per què no m'has deixat caure *del tot*?

SUPERMAN: Perquè t'hauries matat. No podia deixar que et matassis.

CLARK: Per què no?

SUPERMAN: Perquè no podia.

CLARK: Per què no podies?

SUPERMAN: Per què? Perquè... perquè és la meva especialitat!: salvar la gent, capturar els dolents, aquestes coses. És la mena de coses que faig.

CLARK: Ja.

Silenci.

SUPERMAN: Per què t'has llançat?

CLARK: Sabia que vindries.

SUPERMAN: Si no hagués estat per aquí a prop no t'hagués pogut salvar.

CLARK: Ja ho sé.

En Superman observa en Clark.

CLAR: M'intentes llegir la ment?

SUPERMAN: No puc llegir ments. Per què m'has fet venir?

CLARK: Bé... No sé per on començar.

SUPERMAN: Per on vulguis. Endavant.

CLARK: Suposo que tu estàs acostumat que les coses et resultin fàcils: volar, aturar trens, desviar asteroides... Però per a nosaltres aquestes coses no són fàcils. Bé, menys aturar trens. Encara que això només ho podem fer un cop a la vida.

SUPERMAN: Ja.

CLARK: Bé... No és fàcil. No és fàcil dir-li a algú com tu, a algú tan... tan *tu*... que... que sóc un farsant.

SUPERMAN: Ja ho sabia.

CLARK: Què?

SUPERMAN: Ja ho sabia. Ja sabia que eres un farsant.

CLARK: Oh, bé, moltes gràcies.

SUPERMAN: De res.

CLARK: És clar que jo ja sabia que tu ho sabies. Ho havies de saber, és lògic. Perquè havies de saber que jo no sóc tu. I tu tampoc ets jo. És de calaix.

SUPERMAN: Per què m'has fet venir?

CLARK: Suposo que no em queda més remei que confessar els meus pecats. Perquè es tracta d'això, no?

SUPERMAN: Què és el que es tracta?

CLARK: Déu coneix els nostres pecats i, no obstant això, els hi hem de relatar..., això sí, mitjançant un intermediari que no els coneix i segurament no els vol conèixer. Per què els ha de voler conèixer si després no els hi pot explicar a ningú?

SUPERMAN: Perdona...

CLARK: Sí?

SUPERMAN: Em sembla fantàstic que sentis la necessitat de confessar-te, però resulta que no tinc tota la nit per escoltar-te. I no sóc un capellà.

CLARK: Tampoc no ets Déu. Tot i així, ets qui més se li assembla.

SUPERMAN: Doncs mira que jo em pensava que era a tu a qui m'assemblava.

CLARK: Sí... (*Més animat.*) Jo no sóc un mentider.

SUPERMAN: No...? Fa un moment has dit que eres un farsant. Era mentida?

CLARK: No... Sóc un farsant, sí, però no sóc un mentider.

SUPERMAN: Un moment. Si ets un farsant, ets un mentider. Són sinònims.

CLARK: No, no ho són. Perquè jo mai he dit cap mentida. Només he faltat a la veritat.

SUPERMAN: Ah, bé, en aquest cas...

CLARK: Ho dic de debò! Jo no li he dit mai a ningú que sóc en Superman. Si algú s'ho ha arribat a creure, no és el meu problema.

SUPERMAN: No, és clar...

CLARK: El meu únic pecat ha estat no desmentir-ho. Al començament vaig estar a punt de fer-ho... però no ho vaig fer. Per què ho havia de fer?

SUPERMAN: Bona pregunta: per què ho havies de fer? Per què li havies de dir la veritat a la Lois?

En sentir aquest nom, en Clark s'estremeix. La Lois també, en somnis.

CLARK (*en veu més baixa*): Suposo que, si no hagués estat per la Lois, ja fa temps que hauria acabat amb aquesta farsa. (*Pausa.*) Si no hagués estat per la Lois, hauria estat més honrat. Si la Lois no s'hagués enamorat d'en Superman... però ho va fer. Es va enamorar de tu. Jo no podia competir amb tu... però per què ho havia de fer? (*Pausa.*) Primer algú va comentar que ens assemblàvem. Que en Superman i jo ens assemblàvem. Oi que té gràcia?

SUPERMAN: No. No en té.

CLARK: Doncs ho van dir. I jo no li vaig donar importància. Però van començar els rumors. I contra els rumors és molt difícil lluitar. De fet, si em preguntessin qui és més fort, en Superman o un rumor, respondria que, sense cap mena de dubte, el rumor.

SUPERMAN: Home, gràcies.

CLARK: La qüestió és que la Lois s'havia enamorat d'en Superman, i jo no podia competir amb en Superman. Jo *era* en Superman, fins que no es demostrés el contrari. Estava convençut que, si aconseguia que la Lois s'empassés que jo era en Superman, s'acabaria enamorant de mi. Llavors, li diria la veritat. I la Lois va acabar empassant-se que jo era en Superman. Fins i tot jo vaig acabar empassant-me que ella s'havia enamorat de mi. Però ara sé que no podia estar més equivocacat. Estava equivocacat, perquè la Lois només ha estat enamorada de tu. Només t'estima a tu. (*Pausa.*) Ella no ho sap, és clar, perquè ella es pensa que jo sóc tu. Per això no puc dir-li la veritat. Per això no pot saber la veritat. Per això...

SUPERMAN: Per això volies suïcidat-te?

Es produeix un silenci incòmode. En Clark va cap al moble bar.

CLARK: Una cervesa?

SUPERMAN: No, gràcies. No bec.

CLARK: Una cocacola?

SUPERMAN: No, tampoc bec cocacola.

CLARK: Ah, no? Doncs mira que sempre m'havia pensat...

En Clark treu una ampolla de cervesa. Intenta obrir-la amb les mans, però la xapa se li resisteix.

SUPERMAN: Va, dóna'm...

CLARK: No, gràcies.

En Clark es dona per vençut i treu una llauna de cocacola. L'obre i surt al balcó.

CLARK: I tu... I tu, què? Per què no has dit la veritat? Per què no m'has desemmascarat? O no t'importa que un farsant com jo s'estigui tirant la teva nòvia?

SUPERMAN: ...

CLARK: Té gràcia.

SUPERMAN: Trobes que hi ha moltes coses gracioses en aquest assumpte, no?

CLARK: Ella es fica al llit amb dos tios... i són ells els que l'enganyen a ella. *(Pausa.)*

Perquè tu... tu i la Lois... heu...?

SUPERMAN: Que si hem...?

CLARK: Sí...

SUPERMAN: És clar que sí.

En Clark s'acosta a la barana.

CLARK: Llavors... Llavors, també ens assemblem en...

SUPERMAN: Suposo que sí.

CLARK: Vaja. La veritat és que no hi havia pensat...

*Un tret li impedeix acabar la frase. Al dormitori, la Lois es desperta.
En Superman corre cap al balcó i atura una segona bala just al davant d'en Clark. La deixa caure i surt volant.
Se sent un tercer tret. En Clark corre a parapetar-se als peus de la taula.
La Lois obre la porta del dormitori.*

LOIS: Què passa?

CLARK: Què...? Lois! Surt del mig! És perillós!

LOIS: Què...?

Un altre tret. La Lois s'atrinxera al costat d'en Clark.

LOIS: Què està passant?

CLARK: Trets.

LOIS: Això ja ho sé. Però... per què?

CLARK: Per-per què? Com que per què?

Un altre tret.

CLARK: Per les armes de foc.

LOIS: Clark...

CLARK: Sí?

LOIS: Què estem fent, aquí?

CLARK: És... és una pregunta filosòfica?

LOIS: Què estem fent, aquí, als peus de la taula?

Un altre tret.

LOIS: És que no penses fer res?

CLARK: Q-q-què? Ja ho estic fent!

LOIS: Ens estan disparant! Per què no t'aixeques i fas alguna cosa?

CLARK: Perquè ens estan disparant.

LOIS: Però ets en Superman.

CLARK: Sí, i estic aquí per protegir-te.

LOIS: I no em protegiries millor si t'aixequessis i detinguessis a aquest franc tirador o el que sigui?

CLARK: Això pot ser perillós.

LOIS: Perillós? Però si les bales no et poden fer res!

CLARK: No, a mi no! Però i si el tio em veu i es posa a disparar a gent innocent?

LOIS: Ja ho està fent.

CLARK: No..., això no ho podem saber.

LOIS: I deixaràs que es passi tota la nit disparant?

CLARK: No, no crec que li duri la munició.

LOIS: Això sí que no ho podem saber.

CLARK: Lois...

LOIS: Què?

CLARK: Podries fer el favor de callar, per favor? No veus que intento concentrar-me?

LOIS: Quèèè?

CLARK: Estic mirant de fer servir els meus súper-poders telepàtics per reduir aquest tio.

LOIS: Des de quan tens poders telepàtics?

CLARK: Però si no pares de xerrar, no puc concentrar-me.

Pausa.

LOIS: Ja no se senten els trets.

CLARK: Ho has vist? Si és que jo...

La Lois s'aixeca. En Clark tira d'ella.

CLARK: Lois, què fas? Que hagin parat els trets no vol dir que...

LOIS: Per què no ho vas a veure...?

CLARK: Sí, sí, ara hi vaig. Però només si et quedes aquí i em promets que no et mouràs.

LOIS: T'ho prometo.

CLARK: Bé.

En Clark no es mou del seu lloc.

LOIS: Clark!

CLARK (*aixecant-se*): Molt bé, molt bé...! Però no et moguis, eh?

En Clark empeny la Lois cap a sota de la taula, i corre cap al dormitori, tancant la porta darrere seu.

La Lois surt de sota de la taula. El primer que veu és en Superman entrant pel balcó. S'aixeca, sorpresa. En Superman tampoc esperava trobar-se-la.

SUPERMAN: Lois!

LOIS: Ja has tornat?

SUPERMAN: Sí. Et trobava a faltar.

En Superman corre a abraçar la Lois, com si portessin molt de temps sense veure's.

LOIS: Què has fet amb...?

SUPERMAN: Amb què?

LOIS: Amb el franc tirador, és clar.

SUPERMAN: Ah, l'he lliurat a la policia. No ha sigut gens fàcil, perquè hi havia en perill la vida de molts innocents. Però al final no hem hagut de lamentar baixes.

LOIS: L'has lliurat a la policia?

SUPERMAN: Sí. Li he llegit els seus drets... Tot i que mai no sé si em pertoca a mi de fer-ho. Se suposa que és feina de la policia, no?

LOIS: Clark... Però si no has trigat ni tres segons!

SUPERMAN: Tres...? Res d'això, com a mínim... (*Amb la seva visió de rajos X, en Superman veu a en Clark amagat al dormitori, i comença a treure conclusions.*) Quatre segons. Em penso que he trigat quatre segons. En realitat, li he llegit la versió abreujada dels seus drets.

LOIS: La "versió abreujada"?

SUPERMAN: "Calla!" I m'ha fet cas.

La Lois el fa callar amb un petó.

En Superman desenganxa els seus llavis, però sense deixar d'abraçar-la.

SUPERMAN: Lois...

LOIS: Diga'm.

SUPERMAN: Què et sembla si tu i jo... ara...?

LOIS: ... ens fem al llit?

SUPERMAN: Bé, t'anava a demanar que m'acompanyessis a patrullar per la ciutat.

LOIS: Volant?

SUPERMAN: És clar. Què hi dius?

LOIS: Clark, ja saps que jo sempre estic disposada a patrullar amb tu.

Són a punt de marxar, quan la Lois es gira cap al dormitori.

LOIS: Un moment!

SUPERMAN: Què passa?

LOIS: Que vull agafar la càmera...

La Lois comença a obrir la porta. En Clark s'ha mig amagat sota el llit, però la Lois el podria veure perfectament...

SUPERMAN: Va. Quantes vegades t'he de dir que no m'agrada que facis fotos mentre estic patrullant?

LOIS: Però és que vull acabar el rodet.

SUPERMAN: No te n'adones que és perillós? L'última vegada gairebé matem un home!

LOIS: Però vas agafar la càmera a temps, no? Aquest cop em posaré la corretja al voltant del coll.

SUPERMAN: Ho sento, Lois.

LOIS: No m'ho pots fer, això... Sóc periodista!

SUPERMAN: I jo sóc Superman.

La Lois s'arronsa d'espatlles, amb resignació. Comença a sonar una música romàntica. En Superman salta amb ella pel balcó.

En Clark torna al saló i s'asseu, oferint una imatge patètica i desolada.

En Superman entra al saló, amb la Lois en braços. Està adormida. Fi de la música.

En Superman i en Clark tenen un breu diàleg en veu baixa, gairebé inaudible:

SUPERMAN: Què fas?

CLARK: Estic assegut.

SUPERMAN: Ara no és el moment.

CLARK: És clar que ho és! He estat a punt de morir! Necessito recuperar-me.

SUPERMAN: Ja et recuperaràs després.

CLARK: Collons! Per això m'has salvat? Perquè pugui veure com te la folles?

SUPERMAN (*ofès*): Siplau... Està adormida!

CLARK: Encara pitjor!

SUPERMAN: Ves-te'n d'aquí.

En Clark obeeix i surt al balcó.

En Superman fica la Lois al llit. Ella, ja del tot desvetllada, l'abraça. El tenalla amb les cames.

En Clark imita sorolls animals. En Superman tanca la porta del dormitori.

En Clark puja a la barana del balcó.

CLARK (*en veu baixa, simulant diferents i llunyanes veus*): No et llanciiis! Que es vol tirar, ei! Nooo, no et llanciiis! (*Evidentment, no té cap intenció de llançar-se.*)

En Superman treu el cap pel saló.

SUPERMAN: No ho facis. O fes-ho, si vols. Però aquest cop no esperis que et salvi.

En Superman torna amb la Lois, però s'adona que ella torna a estar adormida. Contrariat, s'aixeca.

CLARK: Supermaaan, que algú cridi en Supermaaan! Supermaaan, on t'has ficat?! Supermaaan!

En Superman va cap al saló.

CLARK: Supermaaan, mai hi ets quan et necessiten! (*En Superman va cap a ell*) Per què... per què no li has dit la veritat? Per què no li has dit la veritat a la Lois?

SUPERMAN: Suposo que per la mateixa raó que tu. No puc competir amb tu.

CLARK: ...

SUPERMAN: ...

CLARK: T'estàs quedant amb mi, oi?

SUPERMAN: No. Tu et penses que si la Lois hagués de decidir entre nosaltres dos, es quedaria amb mi...

CLARK: Doncs sí. Tu... tu no t'ho penses?

SUPERMAN: No... Almenys, no m'ho pensava. Tot i que ara que t'he conegut personalment, començo a tenir els meus dubtes.

CLARK: ...

SUPERMAN: Perquè ja em diràs què pot haver vist en tu. De totes formes, em penso que la Lois et triaria a tu.

CLARK: Però... per què?

SUPERMAN: Resulta evident.

CLARK: Doncs com no m'ho expliquis...

SUPERMAN: A veure, com t'ho diria? Una dona no pot estar amb un superhome a jornada completa.

CLARK: No ho sé...

SUPERMAN: No es pot ser la companya d'un superheroi les vint-i-quatre hores del dia, set dies per setmana, cinquanta-dues setmanes per any. *(Pausa.)* Per exemple, ara marxeu de creuer. *(La Lois murmura "Clark" des del llit. Segueixen parlant en veu baixa.)* Estareu no sé quants dies dalt d'un vaixell, aïllats, desconnectats del món...

CLARK: Sí...

SUPERMAN: Jo no podria! Com li podria dir a la Lois que els superherois no fem vacances? Perquè no es pot salvar el món estant dalt d'un vaixell...

CLARK: Per què parlem fluix?

SUPERMAN: Perquè l'he sentit amb la meva súper-oïda.

CLARK: Continuo pensant que si la Lois hagués de triar...

SUPERMAN: D'acord. Potser em triaria a mi, però t'asseguro que no trigaria a penedir-se'n.

CLARK: No ho sé...

SUPERMAN: Creu-me. La perfecció pot arribar a ser molt avorrida. I per això t'envejo.

CLARK: ...

SUPERMAN: De vegades m'agradaria ser un tipus vulgar. Com tu. Tens una cigarreta?

CLARK *(estranyat)*: Fumes?

SUPERMAN: Ho dic de debò, no saps la sort que tens de ser tan... tan com la resta.

CLARK *(traient una cigarreta)*: Em pensava que no fumaves.

SUPERMAN: És que no fumo.

Agafa la cigarreta que li dona en Clark. Treu un encenedor de dintre de les seves malles. Encén la cigarreta.

Fa una calada. Estossega.

CLARK: I després diuen de la kriptonita.

SUPERMAN *(apagant la cigarreta)*: Ja sé que sona ridícul, però ets el meu heroi.

CLARK: I aquest encenedor?

SUPERMAN: La veritat és que no el necessito. La podria haver encès amb els... Però forma part del ritual.

CLARK: Ja. Però... aquest encenedor... No és *el meu* encenedor?

SUPERMAN: No, me'l vaig trobar al carrer.

CLARK: A quin carrer?

SUPERMAN: A aquest carrer. Just a sota d'aquest balcó.

CLARK: És clar! Perquè és el meu encenedor!

SUPERMAN: N'estàs segur?

CLARK: Sí. No recordes que et vaig dir que se m'havia caigut?

En Superman se'l mira, no gaire convençut. Finalment, li llença l'encenedor. En Clark intenta agafar-lo en ple vol, però l'acaba recollint del terra.

SUPERMAN: En realitat, no el necessito.

En Clark mira en Superman, fixament.

CLARK (*pensatiu*): T'agradaria ser jo?

SUPERMAN: Home, tampoc no et passis.

CLARK: T'agradaria ser jo, o no?

SUPERMAN: Tampoc no t'has de prendre el que dic al peu de la lletra. La veritat és que no sabia viure sense els meus súper-poders. Sense aquesta sensació de ser l'home més fort del món. Sense ser el millor, en definitiva.

CLARK: En què quedem?

SUPERMAN: Però a vegades m'agradaria saber què se sent dins la pell d'un ser mediocre, d'algú com tu.

CLARK: Doncs a mi m'agradaria tenir els teus súper-poders per clavar-te una bona hòstia.

SUPERMAN: Veus? Jo no podria clavar-te una hòstia! La premsa em saltaria a sobre.

CLARK: Alguna cosa bona havia de tenir ser periodista: els superherois no et poden atacar.

SUPERMAN: No.

La Lois es desperta i s'aixeca del llit. En Superman la sent i fa que en Clark s'amagui darrera la taula. Ell s'encén una cigarreta per dissimular. La Lois obre la porta.

LOIS (*encara mig adormida*): No fumis.

La Lois torna a ficar-se al llit. En Superman estossega.

CLARK (*sortint de darrera la taula*): T'agradaria ser jo?

SUPERMAN: Ja t'he dit que...

CLARK: No et parlo de ser jo per sempre, però... T'agradaria suplantar-me per unes hores, per un dia...?

SUPERMAN: Home...

CLARK: ... per una setmana?

SUPERMAN: Ho dius de debò?

CLARK: Totalment.

SUPERMAN: M'estàs proposant... que em faci passar *per tu*?

CLARK: Sí.

SUPERMAN: A veure, que jo ho entengui: jo em faig passar per tu... i tu... et fas passar per mi?

CLARK: Home, no...

SUPERMAN: Fer-se el superman no és fàcil.

CLARK: És clar que no em penso fer passar per tu... De fet, no has de ser jo tot el temps.

SUPERMAN: ...?

CLARK: Només quan no hakis de salvar ningú. Després de tot, si has de desaparèixer un moment, la gent ho entendreà.

SUPERMAN: Segur...?

CLARK: I tant que sí. Què et penses que he estat fent durant tot aquest temps? Quan tu entraves en acció, jo feia mutis. (*Pausa.*) No sempre, és clar, perquè no podia saber què estaves fent a cada moment...

SUPERMAN: Això em tranquil·litza.

CLARK: ... però, cada cop que tenies una intervenció especialment sonada, llavors m'amagava.

SUPERMAN: T'amagaves?

CLARK: Als lavabos de la redacció, sota la taula d'un restaurant, dins una cabina...

SUPERMAN: Una cabina?

CLARK: Sí, una cabina telefònica. (*La Lois es regira dormint.*) Tot i que de vegades és pitjor el remei que la malaltia, sobretot en el cas de les cabines. Són una trampa.

SUPERMAN: Per què?

CLARK: Te'n recordes de l'incendi que va haver fa tres setmanes?

SUPERMAN: El de l'Avinguda Fritz Lang?

CLARK: Sí, aquest. Doncs, quan es va produir, jo era a dintre d'una cabina.

SUPERMAN: Amagat?

CLARK: No, parlant per telèfon. Jo no sabia res de l'incendi... Fins que un home em va veure. Quan em va reconèixer, es va posar a donar cops a la cabina, com un boig, mentre assenyalaria un edifici varies illes més enllà.

SUPERMAN: El de l'incendi.

CLARK: Sí. Per descomptat, l'home esperava que en Superman sortís de la cabina i procedís al rescat.

SUPERMAN: Però tu no eres en Superman.

CLARK: És clar que no! No sabia què fer... Vaig sortir de la cabina i em vaig posar a córrer en direcció a l'incendi. Les cabines són una trampa.

SUPERMAN: Que vas córrer...?

CLARK: Sí, vaig córrer.

SUPERMAN: Com vas córrer?

CLARK: Doncs... corrent.

SUPERMAN: Sí, però... A veure, fes-me una demostració.

CLARK: Què?!

SUPERMAN: Vull veure com vas córrer.

CLARK: No ho diràs de debò...

SUPERMAN: N'hi ha prou amb què corris d'una banda a l'altra del...

CLARK: Vinga...

SUPERMAN: Fes-ho.

CLARK: Tant se val com vaig córrer...

SUPERMAN: Fes-ho.

CLARK: Però per què...?

SUPERMAN: Fes-ho, sisplau. És molt important per mi.

CLARK: ...

SUPERMAN: Sisplau.

CLARK: Bé... Suposo que no em costa res.

En Clark surt al balcó. Fa uns estiraments.

SUPERMAN: Què fas?

CLARK: Em preparo per córrer.

SUPERMAN: Ets a dintre d'una cabina telefònica. No pots preparar-te per córrer.

CLARK (*interrompent els estiraments*): Molt bé, molt bé... (*Pausa.*) Penses cronometrar-me?

SUPERMAN: No cal.

CLARK: ...

SUPERMAN: Quan tu vulguis.

En Clark corre de banda a banda del saló. Se'l veu una mica cansat per l'esforç.

SUPERMAN: De debò vas córrer d'aquesta manera?

CLARK: Més o menys.

SUPERMAN: Déu meu!

CLARK: Tampoc no ho he fet tan malament...

SUPERMAN: Què? Que no ho has fet "tan malament"? Que no ho has fet "tan malament"? Per favor! No et fa vergonya?

CLARK: Home...

SUPERMAN: Per l'amor de Déu, t'estaves fent passar per mi! Si et fas passar per mi, com a mínim fes-ho bé, no? No pots fingir que ets jo corrent d'aquesta manera...

CLARK: Ningú no se'n va adonar.

SUPERMAN: Doncs tant de bo se n'haguessin adonat! Ets conscient del dany que li estàs fent a la meva imatge?

CLARK: Ja serà menys...

SUPERMAN: En Superman no pot córrer d'aquesta manera!

CLARK: Entesos, entesos... Ho sento. (*Pausa.*) Però gairebé no em va veure ningú. L'home que em va fer sortir, i pocs més. Tothom estava pendent de l'incendi. I jo de seguida em vaig barrejar amb la multitud.

SUPERMAN: I ningú no es va fixar en tu?

CLARK: Ningú. Bé, això crec. A més, en aquell moment vas aparèixer tu.

SUPERMAN: O sigui, hi havia... Quanta gent hi havia? Cent, dues-centes persones?

CLARK: Si hagués sabut que et posaries així, no t'hauria explicat tot això.

SUPERMAN: Has de comprendre que estàs jugant amb la meva imatge pública.

CLARK: Això també val per tu.

SUPERMAN: Què?

CLARK: Tu també estàs jugant amb la meva imatge pública.

SUPERMAN: Perdona: ets tu qui es fa passar per mi.

CLARK: I tu ho consents, la qual cosa et converteix en còmplice. I des del moment que deixes que la gent es pensi que tu i jo som la mateixa persona, tot allò que fas en públic està repercutint en *la meva* imatge. I com que tu fas més coses en públic que no pas jo, *la meva* imatge és la que està més exposada. Oi? Sí o no? Sí? O potser la gent normal no tenim una imatge que cuidar? *Tothom* està exposat al què diran, no només els que sortiu als mitjans de comunicació.

SUPERMAN: Ja...

CLARK: I t'ho dic jo, que sóc periodista.

SUPERMAN: Sí, bé...

CLARK: Per això, si et fas passar per mi, la meva imatge estarà en perill les vint-i-quatre hores.

SUPERMAN: Jo no he proposat fer-me passar per tu.

CLARK: Ja, et vols fer passar per mi? Et vols fer passar per mi.

SUPERMAN (*pensatiu*): I què faràs mentrestant? T'amagaràs dins una cabina telefònica?

CLARK: No. Vull anar al poble, a veure ma mare. Fa temps que no la veig.

SUPERMAN: Jo no vaig conèixer els meus pares. Només els vaig veure a unes gravacions.

CLARK: Em sap greu.

SUPERMAN: Per quant de temps?

CLARK: Una setmana.

SUPERMAN: Ah.

CLARK: Em suplantaràs per una setmana. Et sembla bé?

SUPERMAN: Oh, sí. Amb una setmana en tinc de sobres.

CLARK: Bé...

En Clark li ofereix la mà per tancar el tracte. En Superman dubta, i finalment no li encaixa.

SUPERMAN: Només...

CLARK: ...?

SUPERMAN: ... que no sé si en sabré.

CLARK: Que no en sabràs...?

SUPERMAN: No sé si sabré comportar-me. No sé si seré capaç de fer-me passar per tu.

CLARK: No és tan difícil. Jo no havia fet res, i ja es pensaven que era en Superman.

SUPERMAN: Ja, però...

CLARK: Ja veuràs com te'n en surts.

SUPERMAN: No sé... Per començar, no sóc periodista. Ni tan sols tinc la carrera.

CLARK: I...?

SUPERMAN: Doncs que no estic capacitat per exercir.

CLARK: Per favor! Si sabessis la de periodistes que hi ha que no tenen la carrera de Periodisme. Només has de posar la tele i... A més, pel que et serviria...

SUPERMAN: Però jo no sé redactar...

CLARK: Un cop tens la notícia, l'escrius. I no et preocupis per l'ortografia. Prems la tecla F7 i tot quedarà corregit.

SUPERMAN: No he escrit mai una notícia.

CLARK: De totes maneres, si tens algun problema, sempre pots recórrer...

SUPERMAN: A la Lois?

CLARK: No, als becaris. Estan per això. *(Pausa.)* Te'n recordaràs?

SUPERMAN: Sí. Becaris. Becaris, becaris, becaris...

CLARK: Això mateix.

SUPERMAN: Encara que...

CLARK: Sí?

SUPERMAN: Ara que ho penso... No marxàveu de vacances?

CLARK: Sí, per...?

SUPERMAN: Perquè llavors no t'hauré de suplantar al diari.

CLARK: Què?

SUPERMAN: Si esteu de vacances, no t'hauré de suplantar...

CLARK (*interrompent-lo*): Ei, ei! No tan de pressa! La permuta la farem al setembre, a la tornada de les vacances. Dilluns dos de setembre.

En Clark li torna a oferir la mà i, ara sí, en Superman li encaixa.

CLARK: A les vuit del vespre.

SUPERMAN: Però no torneu al matí?

CLARK: Sí, però tu vine a les vuit.

En Superman se'n va pel balcó.

FOSC

SEGON ACTE

El mateix apartament, de dia.

La Lois està asseguda a la butaca, llegint un llibre voluminós. En Clark desfà les maletes. Tots dos porten robes estiuenques.

En Clark mira el seu rellotge.

CLARK: Trenta-quatre.

LOIS: ...

CLARK: Trenta-quatre hores.

LOIS: Què?

CLARK: Fa trenta-quatre hores que no em dirigeixes la paraula.

LOIS: Això no és veritat.

CLARK: Sí que ho és.

LOIS: No ho és. Ara t'estic dirigint la paraula.

CLARK: Sí, després de trenta-quatre hores.

Silenci. La Lois reprèn la lectura del llibre. En Clark torna a mirar el rellotge. Agafa un paquet de tabac. Està buit. Es mira el rellotge un altre cop.

CLARK: Un minut. Fa un minut que no em dirigeixes la paraula.

Silenci.

CLARK: Continues enfadada?

LOIS: No, no estic enfadada.

CLARK: Sí, sí que ho estàs.

LOIS: No ho estic.

CLARK: Sí que ho estàs.

LOIS (*emprenyant-se*). No ho estic!

CLARK: Doncs llavors no entenc per què no em dirigeixes la paraula.

LOIS: Ho estic fent.

CLARK: Sí, ara.

Silenci. En Clark es mira el rellotge. Està a punt d'obrir la boca, però la Lois se li avança.

LOIS: No estic enfadada. Només decebuda.

CLARK: Decebuda?

LOIS: Sí, decebuda.

CLARK: Decebuda! Això és pitjor.

LOIS: Pitjor...?

CLARK: Pitjor que estar enfadada. M'estimaria més que estiguessis enfadada.

LOIS: Escolta, si vols que m'enfadi...

CLARK: I es pot saber què t'he fet perquè estiguis enfadada?

LOIS: No és *què* m'has fet. És *què no* m'has fet.

CLARK: I què no t'he fet?

LOIS: No és què no m'has fet a mi. És què no li has fet a la senyoreta Morrison.

CLARK: Ho sabia! Sabia que havia de ser això!

LOIS: Aleshores, per què preguntes?

CLARK: Així que estàs enfadada pel que no li he fet a la senyora Morrison.

LOIS: Senyoreta. No, no estic enfadada. Estic decebuda.

CLARK: D'acord, sí. Estàs decebuda pel que no li he fet a la senyoreta Morrison.

LOIS: En realitat, és pel que no li vas fer. Vas fer. Pretèrit perfet perifràstic.

CLARK: Què volies que fes?

LOIS: Ho saps prou bé.

CLARK: Oh, sí... Deixa'm endevinar-ho. *(Pausa.)* Ah, sí! Em sembla que ho tinc.

Volies que li seguís el joc, no és això?

LOIS: S'estava ofegant, Clark!

CLARK: Això no ho podia saber. Potser tocava fons.

LOIS: Estàvem al bell mig de l'oceà.

CLARK: Potser sabia nedar.

LOIS: Doncs tenia un estil molt particular, sacsejant els braços i cridant "socors, que m'ofego"...

CLARK: Llavors, si no sabia nedar, per què es va llançar a l'aigua?

LOIS: Perquè la salvéssis.

CLARK: Perquè la salvés! O sigui, que estava jugant amb mi...

LOIS: Sí, però s'estava ofegant.

CLARK: No podia seguir-li el joc, Lois...

LOIS: No podies deixar-la morir, Clark.

CLARK: No es va morir.

LOIS: No, perquè va saltar aquell noi.

CLARK: És clar.

LOIS: Si no, s'hauria mort.
CLARK: No s'hauria mort.
LOIS: Si no hagués saltat aquell noi, la senyoreta Morrison s'hauria mort.
CLARK: No s'hauria mort, perquè hauria saltat jo.
LOIS: Oh, sí... I per què no vas saltar?
CLARK: Perquè se'm va avançar aquell noi.
LOIS: No se't va avançar. Aquell noi va saltar perquè tu no semblaves gaire disposat a saltar.
CLARK: No podia seguir-li el joc.
LOIS: No, és clar que no...
CLARK: A més, no havia fet la digestió.
LOIS (*atònita*): Què?!
CLARK: No feia ni mitja hora que havíem dinat.
LOIS: No vas saltar perquè no havies fet la digestió?!
CLARK: Em podia agafar un tall...
LOIS: Aquella dona s'estava ofegant!
CLARK: A més, no li podia seguir el joc.
LOIS: Pensaves deixar-la morir!
CLARK: No siguis tan melodramàtica, Lois. Si no hagués saltat aquell noi, ho hauria fet jo.
LOIS: Sí, ja... haguessis a saltat, arriscant-te a que t'agafés un tall de digestió.
CLARK: Sí, quin remei.
LOIS: Clark, no et pots imaginar la vergonya que em vas fer passar. Tota aquella gent mirant, esperant que la salvessis...
CLARK: Vaja, així que esperaven que la salvés jo. I per què jo?
LOIS: Perquè ets en Superman.
CLARK: Així que també ho sabien...
LOIS: És clar que ho sabien.
CLARK: Els hi ho havies dit tu?
LOIS: No els hi ho havia dit ningú. Tots ho saben.
CLARK: Sí, i la senyora Morrison també ho sabia, veritat?
LOIS: Senyoreta. És clar, per això es va llançar.
CLARK: Perquè la salvés, no?
LOIS: Perquè la salvés en Superman.
CLARK: Veus? Això és el que em fot! Una dona es llança per la borda d'un vaixell, i l'he de salvar jo.
LOIS: És clar.
CLARK: Per què hem de fer sempre allò que la societat espera de nosaltres?
LOIS: Clark, la vida d'aquella dona estava en perill!
CLARK: Ella s'ho havia buscat.

LOIS (*indignada*): Com pots parlar així?

CLARK: Lois, jo no dic que no estigués disposat a salvar-la... El que passa és que no m'agrada que la gent pensi que estic obligat a fer el que faig.

LOIS: Però si no et costa res!

CLARK: A aquell noi tampoc no li costava res.

LOIS: Més que a tu...

CLARK: No gaire més. No veus que era en Daredevil?

LOIS: Quèèè?!

CLARK: Com ho sents.

LOIS: Però si en Daredevil és cec!

CLARK: Ja. I jo m'ho crec.

LOIS: En Daredevil és cec. Ho sap tothom.

CLARK: Sí, en Daredevil és cec. I n'Elvis és viu. No veus que us té enganyats? Un cec que va per la vida salvant la gent... Ha! Com si fos fàcil. Ja és complicat sent en Superman..., imagina't si ets cec.

LOIS: Bé, suposant que aquell noi fos en Daredevil..., la gent no ho sabia.

CLARK: És clar que no ho sabien. Perquè es pensen que en Daredevil és cec.

LOIS: En canvi, tots sabien que tu eres en Superman.

CLARK: Ja.

LOIS: Tots miraven cap a tu.

CLARK: I...?

LOIS: De debò, Clark. No et pots imaginar la vergonya que vaig sentir.

CLARK: Això ja ho has dit abans.

LOIS: Mai havia sentit tanta vergonya.

CLARK: Així que és això...

LOIS: Què?

CLARK: Una dona s'estava a punt de morir, i a tu només t'importava la vergonya que estaves passant. És que no tens sentiments?

LOIS: I a tu et preocupava la teva digestió!

CLARK: No em canviïs de tema!!

LOIS: I tu no m'aixequis la veu!!!

CLARK: Per què no?!!!!

LOIS: Perquè no estic sorda!!!!

CLARK: Ah, bé.

LOIS: I no m'agrada que diguis que no tinc sentiments.

CLARK: Ho sento. Suposo que m'he passat. En realitat, sí que en tens, de sentiments.

(*Pausa.*) Sentiment de vergonya.

LOIS: Clark...

CLARK: A més, a tu t'era igual que una dona s'estigués ofegant..., precisament, perquè tu tens sentiments. Senties gelosia...

LOIS: Gelosia d'aquella vella?
CLARK: No parava de fer-me insinuacions.
LOIS: Què estrany, oi?
CLARK: D'estrany, res. Sóc en Superman. Sóc un bon partit.
LOIS: Qualsevol home sense dentadura postissa seria un bon partit per la senyora Morrison.
CLARK: Senyoreta. Ho veus? Estàs gelosa.
LOIS: No estic gelosa.
CLARK: No, ara no. Però en aquell moment ho estaves.
LOIS: No ho estava.
CLARK: Ho estaves, i no t'hauria importat que s'hagués ofegat la senyoreta Morrison.
LOIS: Però com pots dir això? Si jo volia que la salvessis!
CLARK: Això. Volies que la salvés *jo*.
LOIS: És clar...
CLARK: Volies que la salvés jo, o que no la salvés ningú.
LOIS: Clark...
CLARK: Què?
LOIS: M'has decebut.
CLARK: Doncs m'estimaria més que estiguessis enfadada.
LOIS: Tu continua així.

La Lois reprèn la lectura del seu llibre.

CLARK: Què llegeixes?
LOIS: Un llibre.
CLARK: No fotis.

De mala gana, la Lois li ensenya la portada.

CLARK (*llegint*): *L'assassí de la tomba de Julieta.*

La Lois torna a llegir.

CLARK: És la mare del vigilant.
LOIS: Què?
CLARK: L'assassí de la tomba de Julieta és la mare del vigilant.
LOIS: Com ho saps?
CLARK: Perquè ho he llegit.
LOIS: Quan ho has llegit? Si el vaig comprar ahir...
CLARK: Ahir a la nit.

LOIS: Ahir a la nit?

CLARK: Sí, quan dormies. De fet, només he llegit l'última pàgina.

LOIS: Això és mentida.

CLARK: No, Lois, no és mentida. Jo no sóc un mentider.

LOIS: Doncs m'estimaria més que m'haguessis mentit.

CLARK: Ah, sí? T'estimaries més que jo fos un mentider?

LOIS: M'estimaria més que t'haguessis inventat això que m'acabes de dir.

CLARK: Dir què? Que l'assassina és la mare del vigilant?

LOIS: Sí, això...

CLARK: I quina importància té això?

LOIS: Per tu no tindrà importància, perquè no portes dues-centes pàgines llegides...

CLARK: Què passa? Que el llibre perd tot el seu interès quan coneixes el final?

LOIS: Totalment.

CLARK: Llavors ha de ser molt dolent.

LOIS: No ho és.

CLARK: Sí que ho és. Si l'únic interès d'un llibre està en saber com acaba, llavors no val la pena començar-lo.

LOIS: No hi estic d'acord.

CLARK: A més, t'acabo de fer un favor.

LOIS: Ah, sí?

CLARK: Sí. T'he explicat l'única cosa que t'interessava d'aquest llibre. Ara ja no has de perdre més temps llegint-lo.

LOIS: No és l'únic que m'interessava. També m'interessava, i em continua interessant, saber per què va matar totes les noies.

CLARK: Perquè era una mare molt possessiva.

LOIS: I vull saber com ho va fer.

CLARK: Disfressant-se amb l'uniforme del seu fill.

LOIS: Per què?

CLARK: Perquè volia que el fiquessin a la presó, on no tindria contacte amb cap dona.

LOIS: I tot això ho has llegit a l'última pàgina?

CLARK: Sí.

LOIS: Doncs quin final més sobtat.

CLARK: És que és un llibre molt dolent.

LOIS: M'estàs enganyant.

CLARK: No, de debò.

En Clark agafa el llibre. L'obre per l'última pàgina i l'hi torna a la Lois.

CLARK: Mira, llegeix.

LOIS: "Va ser gràcies a la seva tendència a deixar-se oblidat el paraigua com va

descobrir la veritable identitat de l'assassí de la tomba de Julieta. Perquè si no, com hauria estat capaç d'imaginar tan sols que l'assassí no era cap altre que el bibliotecari?" (A Clark.) El bibliotecari?

CLARK: Tens raó, t'havia mentit. No havia llegit l'última pàgina.

La Lois li llança el llibre a la cara. En Clark aconsegueix esquivar-lo.

LOIS: Per què m'has mentit?

CLARK: Tu mateixa has dit que t'estimaves més que m'ho hagués inventat.

LOIS: Ja, però...

CLARK: A més, era per una bona causa.

LOIS: Què...?

CLARK: Et vull follar.

LOIS: Ara?

CLARK: Sí. Aquí i ara.

LOIS: No em ve de gust.

CLARK: Per què no?

LOIS: Perquè no em ve de gust. A més, tinc mal de cap.

CLARK: No m'estranya. Jo també en tindria si hagués llegit dues-centes pàgines d'aquest totxo.

LOIS: ...

CLARK: De fet, jo també tinc mal de cap.

LOIS: No em facis riure.

CLARK: És veritat, em fa mal el cap. Però això no suposa cap obstacle perquè no em vingui de gust.

LOIS: Ets en Superman, no pots tenir mal de cap.

CLARK: Doncs en tinc.

LOIS: Mentider.

CLARK: Aleshores...

LOIS: Aleshores què?

CLARK: Follem?

LOIS: No.

CLARK: Continues enfadada?

LOIS: No estic enfadada.

CLARK: Continues decebuda?

LOIS: Sí, continuo decebuda.

CLARK: I no podem fer les paus?

LOIS: No, no podem. La gent fa les paus quan està enfadada, no quan està decebuda.

CLARK: I què he de fer perquè t'enfadis?

LOIS: Continuar així.

CLARK: Així? Com?

LOIS: Dient-me coses com que vols follar.

CLARK: Vull follar. Vull follar. Vull follar. Vull follar. Vull follar. Vull follar. Vull follar.

LOIS: Clark...

CLARK: Vull follar! Vull follar! Vull follar! Vull follar!

LOIS: Clark, para!

CLARK: De debò, vull follar. Follar. Follar. Follar. Follar. Follar.

LOIS: Calla, Clark!!

CLARK: Ja estàs enfadada?

LOIS: Encara no.

CLARK: Follar. Follar. Vull follar. Follar. Follar. Vull fo...

La Lois el fa callar amb un petó llarg i prolongat. En Clark l'abraça. Continuen així una estona, fins que la Lois separa els seus llavis i es desprèn de l'abraçada. Se'n va.

CLARK: Què fas?

LOIS: Posar-te molt calent.

CLARK: I...?

LOIS: I punt.

CLARK: Què vol dir "i punt"? No pots deixar-me així!

LOIS: Sí que puc.

CLARK: Això és molt cruel.

LOIS: Ah, sí? I obligar-me a llegir el final de llibre? Això no és cruel?

En Clark ajunta les mans en actitud implorant.

CLARK: Siplau, Lois. Fes-me aquest favor. Per una vegada. Fem l'amor ara, i ja no ho tornarem a fer més, si tu no vols. Mai més.

LOIS (*divertida*): Mai més?

CLARK: Mai més. Serà l'últim polvo.

LOIS: Ha, ha! Doncs sí que estàs desesperat.

CLARK: T'ho dic de debò. No t'empenyaré més.

LOIS: Ja, això ho dius ara.

CLARK: T'ho juro. Si ho fem ara, hauràs satisfet totes les meves ànsies sexuals per tota la resta de la meva vida.

LOIS: Escolta, no pensaràs deixar-me...

CLARK (*nerviós*): Q-q-qui, jo? P-p-però quines bestieses dius! (*Pausa.*) Llavors, follem o no follem?

LOIS: Clark, fes-te una palla i deixa'm en pau.

La Lois recull el llibre del terra. En Clark s'està quiet, com valorant el suggeriment. A la fi, arriba a una conclusió.

CLARK: No, passo.

LOIS: Passes de deixar-me en pau?

CLARK: No, passo de fer-me una palla.

LOIS: ...

CLARK: Però si me la fas tu...

*La Lois, irritada, li llança el llibre. Aquest cop li dona de ple.
En Clark es retorça de dolor.*

LOIS: Vaja, veig que t'agrada fer teatre.

CLARK (*mirant de dissimular el dolor*): Oh, sí... M'encanta el teatre.

LOIS: Podries dedicar-t'hi professionalment.

CLARK: Vols dir?

LOIS: Mmm... no.

*La Lois recull el llibre i entra al dormitori. S'estira al llit i reprèn la lectura.
En Clark es mira el rellotge. Al cap d'uns segons de romandre en silenci, va cap
al balcó i veu en Superman amagat a la part exterior de la barana.
En Clark comença a caminar cap a la sortida.*

LOIS: Te'n vas?

CLARK: Vaig a comprar tabac.

*En Clark surt per la porta.
En Superman entra al balcó. Va vestit igual que en Clark, ulleres incloses.
Camina en silenci cap a la sortida. Obre la porta i la torna a tancar.*

LOIS: No anaves a comprar tabac?

SUPERMAN: He deixat de fumar.

FOSC

TERCER ACTE

El mateix apartament, de dia. La Lois està passejant-se pel dormitori mentre parla per un telèfon sense fil. Va vestida de manera elegant però informal (i hivernal). En Superman decora el balcó amb llums de Nadal.

LOIS: En Clark? Com sempre... *(Pausa.)* Sí... Bé, en realitat d'un temps ençà sí que ha canviat. De vegades no sembla ell. *(Pausa.)* No, això sí... Em porta a volar cada dia. Fa quatre dies vam anar a París... *(Pausa.)* Sí, anar i tornar. I la setmana passada vam volar a Roma, amb escala a Venècia... *(Pausa.)* Fixa't-hi: París, Roma, Venècia... Els tòpics romàntics per antonomàsia. *(Pausa.)* No, si no em queixo. Ja saps que a mi m'encanta Itàlia. *(Pausa.)* El que passa és que últimament està massa... No sé com dir-t'ho. Ara és súper-atent, súper-encantador, súper-fantàstic... i súper-tot. Però al final és que... *(Pausa.)* Sí, ja sé que és el que volia, però... no és només això. *(Traient el cap del dormitori i observant en Superman.)* No sé, és com si ja no tingués ganes de... Bé, no em facis cas. *(Pausa.)* Tan tard? *(Es mira el rellotge de polsera.)* És veritat. *(Pausa.)* Jo també he de sortir a fer unes compres. És el que té el Nadal, no? *(Pausa.)* Una dona es posa de part dins d'un estable de bous, i vint segles després hem de fer una ostentació desmesurada del nostre nivell adquisitiu. *(Pausa.)* Bon Nadal a vosaltres també. Petons.

La Lois penja. S'està un parell de segons quieta, com si hagués de concentrar-se per portar a cap el seu pròxim moviment: passar al saló, on ara és en Superman.

SUPERMAN: Així que ja no tinc ganes de... de què?

LOIS: Eh?

SUPERMAN: No cal tenir una súper-oïda...

LOIS: Ja...

SUPERMAN: ... tot i que hi ajuda.

LOIS: Ja. *(Pausa.)* Abans això no m'ho feies.

SUPERMAN: Lo què?
LOIS: El què.
SUPERMAN: El què, què?
LOIS: El què, no “lo què”.
SUPERMAN: Això he dit.
LOIS: No, tu has dit “lo què”.
SUPERMAN: El què, lo què, tant se val.
LOIS: Tant se val no, ets periodista.
SUPERMAN: Bé... Per això estan els becaris, no?
LOIS: Què?
SUPERMAN: Que per això estan els becaris.
LOIS: Per què?
SUPERMAN: Doncs... per això, ja saps. Per treure'ns les castanyes del foc. *(Pausa.)*
No?
LOIS: Perquè ho dius tu, no?
SUPERMAN: No és que ho digui jo. Ho diu en Clark. *(En adonar-se del que acaba de dir.)* És a dir..., jo. Ho dic jo. Que sóc en Clark.
LOIS: Ja.

La Lois s'asseu a la taula. En Superman també.

SUPERMAN: Per cert, què m'estaves dient?
LOIS: Què?
SUPERMAN: Sí, fa un moment. Deies que abans no ho feia... Lo què?
LOIS *(esperant que es corregeixi tot sol)*: Què has dit?
SUPERMAN: Que què es lo que no feia.
LOIS *(sospirant)*: Bé, potser sí que ho feies... però abans ho dissimulaves millor.
SUPERMAN: Abans? Abans de què? Abans que deixés...?
LOIS: Abans que deixessis el tabac?
SUPERMAN: Sí, això. Abans que deixés el tabac.
LOIS: Doncs sí...
SUPERMAN: És a dir, que quan fumava ho dissimulava millor...
LOIS: Sí. Bé, no. El que passa és que ara estàs... com més canviat.
SUPERMAN: Més canviat? Però... canviat per millor o per pitjor?
LOIS: No ho sé!
SUPERMAN: Diga'm la veritat.
LOIS: Quina importància té?
SUPERMAN: Lois, sisplau..., em veus millor o pitjor que quan fumava?
LOIS: ...
SUPERMAN: Millor o pitjor?

LOIS: Depèn.
SUPERMAN: Millor o pitjor?
LOIS: Ara no fumes.
SUPERMAN: I això... és bo o dolent?
LOIS: Bo, és clar.
SUPERMAN: Llavors, em veus millor, oi?
LOIS (*poc convençuda*): Sí...
SUPERMAN (*afalagador*): Tu també estàs cada dia més guapa.
LOIS: Ho dius de debò?
SUPERMAN: Jo mai no menteixo. Estàs que *pum*.
LOIS: Escolta, no m'estaràs enganyant...?
SUPERMAN (*en guàrdia*): En quin sentit?
LOIS: En el sentit de... d'enganyar-me. Ja saps...
SUPERMAN: No, no ho sé. Com no especifiquis...
LOIS: Que si m'estàs enganyant amb una altra.
SUPERMAN (*alleugerit*): Ah, això...
LOIS: I...?
SUPERMAN: I...?
LOIS: M'estàs enganyant amb una altra, sí o no?
SUPERMAN: Nooo. És clar que no.
LOIS: Llavors no ho entenc. No entenc com pots estar tan estrany últimament.
SUPERMAN: Això és perquè he deixat el tabac. Ja saps que aquestes coses...
LOIS: Sisplau, Clark. Això del tabac m'ho puc creure fins a un cert punt. Però estic segura que hi ha alguna cosa més. Hi ha d'haver alguna cosa més.
SUPERMAN: ...
LOIS: ...
SUPERMAN: Què vols dir?
LOIS: Ho saps prou bé.
SUPERMAN: No...
LOIS: No follem, Clark.
SUPERMAN: Ah... Sí, pot ser.
LOIS: No pot ser: *és*. Fa tres mesos i mig que no follem.
SUPERMAN: És veritat.
LOIS: Què...?
SUPERMAN: Tens raó. Fa temps que no follem.
LOIS: ...
SUPERMAN: ...
LOIS: Em rendeix. És impossible discutir amb tu, Clark. Com vols que ens barallem si sempre m'estàs donant la raó?
SUPERMAN (*estranyat*): Vols que ens barallem?

LOIS: No...

SUPERMAN: No sóc telèpata, Lois. No puc llegir-te la ment. Si no m'ho dius, sóc incapaç d'endevinar què és lo que vols o deixes de voler.

LOIS: Saps què vull? Vols saber què vull? Vull que em portis la contrària. Vull que tinguis una mica més de caràcter. Vull que no em diguis que sí a tot. Vull que no siguis tan... tan...

SUPERMAN: ...

LOIS: ...

SUPERMAN: Vols que torni a fumar?

La Lois mira en Superman fixament, amb duresa i, sobretot, amb impotència. Incapaç de sostenir-li la mirada, en Superman la desvia cap a una altra banda.

SUPERMAN: Tens raó.

LOIS: Que no em donis la raó, collons!!

SUPERMAN: Però és que... Hi ha una cosa que no t'he dit... i penso que ja va sent hora de dir-t'ho. *(Pausa.)* Si t'ho hagués dit, ara no t'ho hauria de dir. *(Pausa.)* I si no t'he dit que hi ha quelcom que no t'he dit, tampoc caldria que t'ho digués. Però...

LOIS *(desesperada)*: Clark!

SUPERMAN: Estic estressat.

LOIS: Què?!

SUPERMAN: Que estic estressat, Lois. Pateixo estrès: una tensió mental o corporal provocada per un factor físic o...

LOIS: Ja sé què és l'estrès!

SUPERMAN: I...? No et sembla una cosa terrible?

LOIS: Siplau, Clark, en quin segle vius? Avui dia, tothom pateix estrès. Fins i tot les plantes.

SUPERMAN: Estic pensant a deixar el diari.

LOIS: Vinga...

SUPERMAN: T'ho dic de debò.

LOIS: Però no pots...

SUPERMAN: Tens raó, no puc...

LOIS: Has vist? Ja m'estàs donant la raó un altre cop.

SUPERMAN: No puc escriure un article, frustrar un atracament, preparar un reportatge, endarrerir l'Apocalipsi... No puc amb tot, Lois.

LOIS: Però no podem viure només amb el meu sou.

SUPERMAN: Per què no?

LOIS: Tu saps el que gastem en menjar?

SUPERMAN: Ja, però... jo no puc amb tot i... no puc.

Silenci.

LOIS: Et podries buscar un espònsor.

SUPERMAN: Un què?

LOIS: Un espònsor. Li podries treure més partit al teu pijama. En comptes de portar aquesta essa tan gran, podries..., no ho sé, podries portar publicitat de... de...

SUPERMAN: D'American Airlines?

LOIS: Per exemple!

SUPERMAN: Ni parlar-ne.

LOIS: Però... per què no? Tu vols. Els avions volen. És una sinergia perfecta!

SUPERMAN: No, Lois, no puc amb tot!

LOIS: Fins ara has pogut.

SUPERMAN: Doncs ja no puc. He arribat al límit. (*Pausa.*) Ahir mateix, em ve en Perry amb un encàrrec pel dominical: ni més ni menys que una entrevista amb en Superman. T'ho pots creure?

LOIS: Ja saps que en Perry...

SUPERMAN: Sí, sí, tens raó. Ja sé que en Perry... Però és una entrevista amb en Superman... i precisament *a mi*. Quin sentit té continuar fingint quan tothom coneix la veritat? A més, què és més important: fer hores extres o salvar el món?

LOIS: No t'entenc.

SUPERMAN: Salvar el món. Salvar el món és més important.

LOIS: Potser tens raó. Si no pots, no pots.

SUPERMAN: ...?

LOIS: El món perdrà un gran periodista, però jo guanyaré un superhome anímicament equilibrat.

SUPERMAN: Lois...

La Lois se'l mira.

SUPERMAN: Lois... Estava pensant... Estava pensant que fa temps que no...

LOIS: Que no follem?

SUPERMAN: No, que no volem. Fa temps que no anem a volar...

LOIS: Fa *quatre dies* que no volem.

SUPERMAN: Només?

LOIS: Sí, només quatre dies. I fa *quatre mesos* que no follem.

SUPERMAN: Tres i mig. Fa un moment has dit que feia tres mesos i mig...

LOIS: ...

SUPERMAN: Podem anar al Machu Picchu.

LOIS: On?

SUPERMAN: Al Machu Picchu. És l'única nova meravella del món que encara no he visitat. Sempre dic que hi aniré, però per una cosa o per l'altra...

LOIS: Vols anar al Machu Picchu?

SUPERMAN: Sí, tu no? Diuen que és espectacular... En Jimmy va anar-hi l'estiu passat. Té penjades les fotos al Flickr...

LOIS: Clark, tu no m'escoltes. Et dic que fa temps que no follem, i tu em parles d'anar al Machu Picchu?

SUPERMAN: Sí... Què, hi anem?

LOIS: Quan?

SUPERMAN: Ara.

LOIS: Ara?

SUPERMAN: Sí, ara.

LOIS: O sigui, per volar sí que tens temps, però per follar estàs *estressat*.

SUPERMAN: Però Lois...

LOIS: Què et passa? Que ja no t'agrada?

De sobte, la Lois abraça en Superman. Li comença a llepar l'orella.

LOIS: Que ja no et poso...?

SUPERMAN: És clar que sí...

Salta a la vista que en Superman diu la veritat, i que ha de fer un esforç sobrehumà i superheroic per desempallegar-se de la Lois.

SUPERMAN: Ja t'he dit que...

LOIS: Sí, que estàs *estressat*.

SUPERMAN: Sí, i no només això. També tinc mal de cap. Necessito prendre una mica d'aire.

LOIS: Al Machu Picchu.

SUPERMAN: Sí.

LOIS: Doncs vinga, ves-te'n! Surt, fora, vola al Machu Picchu! No seré jo qui et talli les ales... o la capa. *(Pausa.)* Què esperes?

SUPERMAN: Que agafis la càmera.

LOIS: Agafa-la tu, si vols fer fotos, que jo no hi vaig.

SUPERMAN: Lois, vull sortir amb tu.

LOIS: No, tu no vols sortir amb mi. L'últim cop que vaig sortir amb un home, va ser perquè ell se'm volia endur al llit... Com es deia? Ah, sí. Clark. Es deia Clark.

(Pausa.) He de baixar al súper.

SUPERMAN: Ara?

LOIS: Sí, ara. Últimament no pares de menjar i la nevera està buida.

La Lois comença a caminar cap a la sortida. En Superman la segueix.

SUPERMAN: Lois...

La Lois s'atura. A poc a poc, es torna cap a en Superman.

SUPERMAN: Lois...

LOIS (*impacientant-se*): Sí...?

SUPERMAN: Recorda't de comprar cerveses. S'han acabat.

La Lois li dóna l'esquena i se'n va a pas lleuger.

En Superman es queda sol. Tanca els ulls. Es pessiga l'entrecella. Sospira. Es queda un moment immòbil. A la fi, obre els ulls. Es queda mirant cap a un punt enfront d'ell, fixament.

SUPERMAN: Tots els anys es repeteix la mateixa cerimònia. Milions de persones a tot el món guarneixen les seves cases per celebrar el Nadal. Aquesta és una d'aquestes cases. No obstant això, aquí hi viu un home que no és com la resta. Més que un home... Superman, et consideres un home o un superhome?

En Superman es treu les ulleres. Durant l'autoentrevista, se les anirà posant i traient (fent de Clark i de Superman, respectivament).

SUPERMAN: Home..., un home. (*Clark*) Falsa modèstia? (*Superman*) Home, un superhome? Tant de bo fos un superhome per tot. (*Clark*) Si tothom sap que ets perfecte, que ho pots fer tot, pots volar, no tens cap problema. (*Superman*) Problemes? Algun problema sí que tinc, la veritat... (*Clark*) Un superhome? Com vols ser-ho? Mira't! Si fossis un superhome series capaç de satisfer la teva... bé, si fossis un home també series capaç de satisfer la teva dona! (*Superman*) Quantes vegades n'hem de parlar, ja saps que no puc... (*Clark*) Que no pots? Collons que no pots! Si totes les dones se't llancen a sobre pel carrer! Només has de moure un dit! (*Superman*) Aquest és el problema! Que si perdo el control, amb aquest dit ara podria trencar aquesta taula, aquesta paret... No puc fer-li això a la Lois! (*Clark*) No ho has de fer amb la Lois, si no vols! Tens més opcions: hi ha la Minnie, la Cindy, la Tracy... (*Superman*) Sóc Superman, no li puc fer això a ningú. (*Clark*) Si elles ho volen, tu no en tens cap culpa! No passa res, per una vegada. Si ens en morim de ganes! (*Superman*) Que no, que no... següent pregunta! (*Clark*) Superman, com a persona que ve d'un altre planeta, et sents discriminat?

Sona el timbre. En Superman surt a obrir la porta.

Una dona de més o menys la mateixa edat que ell, la Lana, entra amb pas ferm i segur; com si fos casa seva. En Superman la segueix, sense entendre res. Quan són gairebé a tocar, la Lana es gira cap a ell, decidida.

LANA: Tenim dues opcions, Clark: o anem a l'Ambassador o ens ho fem aquí.

SUPERMAN: Però...

LANA: Sí, ja sé que sempre ho hem fet a l'hotel...

SUPERMAN: Què vol dir sempre?

LANA: ... però tinc ganes d'innovar. A més, ara és el moment per fer-ho. La Lois trigarà a tornar...

SUPERMAN: La Lois? Tu...?

LANA: Sí, me l'acabo de trobar.

SUPERMAN: Coneixes la Lois?

LANA: És clar! M'ha dit que havia d'anar al súper. Diu que últimament no pares de menjar i que la nevera està buida.

SUPERMAN: Vaja, veig que hi ha confiança...

LANA: No tanta com la que tinc amb tu.

La Lana es llança sense previ avís a sobre d'en Superman. Li clava un petó a la boca.

LANA: En tenia ganes, Clark.

SUPERMAN: Ja... Això ja ho veig.

LANA: En tenia *moltes* ganes.

SUPERMAN: Sí, però...

LANA: I tu no?

SUPERMAN: Com?

LANA: Tu no en tenies, de ganes?

SUPERMAN: Bé, jo...

LANA: Fa gairebé sis mesos que no ens veiem!

SUPERMAN: Com a mínim.

LANA: Se m'ha fet etern.

SUPERMAN: Ja...

LANA: I a tu?

SUPERMAN: A mi? (*Pausa.*) Molt. Fixa't, se m'ha fet tan etern que ja ni me'n recordava. Fa sis mesos, dius?

LANA: Cinc mesos, disset dies i onze hores.

SUPERMAN: Vaja, veig que portes molt bé els comptes.

LANA: Tot i que m'han semblat cinc segles, disset anys i onze mesos.

SUPERMAN: A mi també.

LANA: De veritat?

SUPERMAN: De veritat. Ja t'he dit que ni me'n recordo.

LANA: Doncs jo me'n recordo perfectament.

SUPERMAN: Ah, sí?

LANA: Com si fos ahir.

SUPERMAN: Vaja.

LANA: Vols que et refresqui la memòria?

SUPERMAN: Doncs... em faries un favor. Si no és gaire molèstia.

LANA: Molèstia? Gens ni mica. Què t'estimes més? La versió estesa o te'n faig un resum?

La Lana l'atreu cap a ella i li fa un petó llarg.

SUPERMAN: La Lois...

LANA: La Lois encara trigarà... Ja t'he dit que me l'he trobat ara quan venia cap aquí.

Per cert, m'ha dit que has deixat de fumar. Felicitats!

SUPERMAN: Ah, sí...

LANA: Et deu haver costat.

SUPERMAN: Uff... No ho saps prou.

LANA: Me'n faig càrrec.

SUPERMAN: No, de debò, has d'haver passat per això per fer-te una idea del sacrifici que representa...

LANA: Clark, jo *he passat* per això. O és que no te'n recordes?

SUPERMAN: És clar. (*Pausa.*) I heu parlat d'alguna cosa més?

LANA: Li he dit que venia a fer-te una visita.

SUPERMAN: Ah. I ella què t'ha dit?

LANA: Que ens veuríem aquí. M'ha convidat a dinar.

SUPERMAN: I tu què li has dit?

LANA: Que estaré encantada de dinar amb vosaltres, és clar. (*Pausa.*) Que et sembla si anem preparant l'aperitiu?

La Lana agafa a en Superman per l'esquena i l'arrossega fins al llit. Ell s'hi resisteix.

SUPERMAN: Però què fas?

LANA: Tu què creus?

A sobre del llit, la Lana comença a desbotonar-li la camisa. En Superman la fa

aturar-se, i se la torna a botonar.

SUPERMAN: Però... hem de preparar l'aperitiu.

LANA: I què et penses que estem fent?

SUPERMAN: Bé... Jo en tenia una altra idea. No ho sé... Escopinyes, musclos, olives farcides d'anxova... Un martini per acompanyar. Ja saps..., un aperitiu.

LANA: Doncs sí que t'has tornat sofisticat, d'ençà que vius a la ciutat.

SUPERMAN: Faig el que puc.

La Lana torna a desbotonar-li la camisa. En Superman intenta resistir-s'hi, però té por a fer-li mal i acaba desistint.

SUPERMAN: I què has fet, durant tot aquest temps?

LANA: Doncs he treballat, he fet vacances, he llegit llibres, he vist la tele... He dormit, he menjat...

SUPERMAN: I has menjat... gaires aperitius?

LANA: Sí, però cap com aquest.

SUPERMAN: I... no prefereixes un martini?

LANA: No m'agrada.

En Superman es desempallega de la Lana i surt corrents en direcció al moble bar.

SUPERMAN: I una cervesa? Tinc cerveses... Ah, no. S'han acabat. Una cocacola! Un suc! Llet!

LANA: Com?

SUPERMAN (*traient un cartró de llet*): Vols llet? És molt nutritiva. Si no fos per la llet, els mamífers s'haurien extingit.

LANA: Tranquil. M'estimo més servir-me jo mateixa.

La Lana li abaixa els pantalons.

SUPERMAN: No puc.

LANA: Jo crec que sí.

SUPERMAN: De debò, no puc!

LANA: Doncs el teu *amigu*et sí que pot.

SUPERMAN: Ja, però la Lois...

LANA: Trigarà a tornar.

SUPERMAN: No puc fer-li això.

LANA: Abans podies.

SUPERMAN: Ja, però abans...

LANA: Abans què?

SUPERMAN: Abans era abans!

LANA: N'hi ha una altra?

SUPERMAN: Què...?

LANA: Que si n'hi ha una altra. Una altra dona.

SUPERMAN: Nooo! Bé, sí. Hi ha la Lois.

LANA: Una altra *a més* de la Lois.

SUPERMAN: No... Veuràs, és que sóc monògam.

LANA: Abans no ho eres.

SUPERMAN: Ja, però he...

LANA: Has què?

SUPERMAN: He...

LANA: Has canviat?

SUPERMAN: Sí, no... Potser.

LANA: Sembles una altra persona.

SUPERMAN: Què? Per... per què ho dius?

LANA: No sembles en Clark.

SUPERMAN: Però quines coses que dius. Sí que ho semblo! Bé, no és que ho sembli..., és que ho sóc! Sóc en Clark. Sempre he sigut en Clark. D'ençà que vaig néixer he sigut en Clark.

LANA: Doncs no ho sé... Tinc els meus dubtes. Si fossis en Clark, no et faries pregar.

SUPERMAN (*rotund*): No hi estic d'acord.

LANA: Com?

SUPERMAN: Que no hi estic d'acord. Si et donés la raó no seria jo. Ja m'ho diu la Lois, que sempre li estic portant la contrària...

La Lana li dona una bufetada.

LANA: Jo no sóc la Lois. Sóc la Lana!

SUPERMAN: És clar.

LANA: Tu i jo sempre ens hem compenetrat perfectament. Però si ara et fas enrere, entdré que ets una altra persona. En canvi, si continues endavant... Aleshores, no en tindré cap mena de dubte.

SUPERMAN (*deixant-se anar per primer cop*): De debò que és això el que vols?

LANA: És clar que sí! Per què m'ho preguntes?

SUPERMAN: Perquè penso que hauries de conèixer els riscos...

LANA: Clark, que no tinc catorze anys. Ja sé...

SUPERMAN: Ho saps? De debò ho saps?

LANA: Clark...

SUPERMAN: Saps que si ara em començo a escalfar...?

LANA: Em pensava que ja t'havia escalfat.

SUPERMAN: Si em començo a escalfar *de veritat*... Saps que et pots cremar?

LANA: M'agrada jugar amb foc.

De sobte, la Lana és damunt la taula, i en Superman és damunt la Lana.

SUPERMAN: Estic parlant literalment. Puc perdre una mica el control. M'és molt difícil controlar la meva força. Et podria esclafar!

LANA: Clark...

SUPERMAN: I no és cap broma. Pensa que puc trencar parets amb un dit, i si em descuido... Et podria ofegar, o deixar paralítica!

LANA: Això no fa gràcia.

SUPERMAN: No n'ha de fer. De totes maneres, no ens hem d'amoïnar. Al cap i a la fi, si abans no havia passat res...

En Superman li trenca una peça de roba.

LANA: Nooo!!! No, no va passar. No va passar res. És mentida, és mentida! Jo mai m'he empassat això que en Clark... que en Clark i tu fóssiu la mateixa persona.

SUPERMAN: ...

LANA: El conec des de fa molt de temps, i si ell hagués sigut capaç de..., ja saps..., jo hauria estat una de les primeres persones en adonar-se'n.

En Superman s'aixeca, surt al balcó, dóna un crit ben fort i torna amb la Lana.

SUPERMAN: Si sabies que en Clark i jo som dues persones diferents, com és que no t'ha sorprès trobar-me aquí?

LANA: No fa gaire, en Clark em va venir a veure.

SUPERMAN: Quan?

LANA: Fa... dos mesos, o potser menys. Em va venir a veure i em va explicar unes quantes coses. Em va parlar de... *l'intercanvi* que havia fet amb tu. I també em va dir que...

SUPERMAN: Però entre en Clark i tu hi ha...

LANA: Entre en Clark i jo *hi va haver*. Però d'això fa molt de temps. Ara només som amics. Bons amics.

SUPERMAN: Llavors... Llavors has vingut...

LANA: En Clark em va demanar un favor. Volia saber com estava la Lois...

SUPERMAN: Per què?

LANA: Per què? Perquè... perquè es preocupa per ella, suposo.

SUPERMAN: I per això has vingut? Per espia la Lois?

LANA: He vingut perquè m'ho ha demanat en Clark.

SUPERMAN: Un moment. A veure si ho he entès: has vingut perquè en Clark es preocupa per la Lois... i no se t'ocorre cap altra cosa que f... f... f... ficar-te al llit amb mi? Sincerament, em sembla que a tu la Lois se te'n fot.

LANA: ...

SUPERMAN: Tu només has vingut a fotre un clau amb mi.

LANA: Sí... No...

SUPERMAN: Sí o no?

LANA: Sí... Ho sento. No ho hauria d'haver fet... Et juro que mai... mai... havia fet això...

SUPERMAN: Intentar follar-te un superhome?

LANA: Sí... Bé, en realitat és més que això. Se suposava que hi havia d'haver alguna cosa més...

SUPERMAN: Amor?

LANA (*somriu amargament*): No. Vols saber una cosa? Al poble, tu... ets la principal indústria. La principal font d'ingressos. En poc temps s'ha convertit en un lloc de pelegrinatge per uns quants... *frikis*. (*Somriu.*) Va passar de ser l'últim racó de Kansas, un lloc que ni tan sols figurava als mapes, a convertir-se en la Meca dels adoradors d'en Superman.

SUPERMAN: Vaja.

LANA: I són molt divertits. Tots, sense excepció. Van com d'incògnit i es comuniquen amb la gent del poble mitjançant... *sobreentesos*. "Que es troba per aquí qui vostè i jo sabem?", i coses així.

SUPERMAN: Veig que és un secret a veus.

LANA: Res d'això. És un secret molt ben guardat.

SUPERMAN: Molt ben guardat per... quantes? Vint, trenta persones?

LANA: Tres-centes. Per mi, fer el que volia fer significava molt més que passar una bona estona. Significava convertir-me en...

En Superman és a punt de dir alguna cosa, però s'ho repensa.

LANA: Diga-ho. Digues el que anaves a dir. Sigui el que sigui, segur que m'ho mereixo.

La Lana aparta la mirada, incòmoda.

Se senten uns sorolls: unes passes, un clauer que cau a terra, una clau obrint un pany...

SUPERMAN: La Lois! No ens pot veure aquí.

LANA (*trigant a reaccionar*): A tu sí. És a mi a qui no pot veure.

SUPERMAN: Vinga, amaga't. Amaga't sota el llit! Som-hi, ràpid!

La Lana és a punt d'obeir però s'atura.

LANA: És que no em puc amagar... Li he dit a la Lois que et venia a veure. Ella espera trobar-me aquí.

SUPERMAN: Estàs segura?

LANA: Sí. Ja t'ho havia dit, no?

SUPERMAN: Sí, i també m'havies dit que no era la primera vegada que ens vèiem.

La Lana està recollint la roba del terra quan entra un home vestit amb roba esportiva i una gorra de beisbol: en Clark.

Se'ls mira encuriolit.

La Lana mira en Clark a la cara i murmura alguna disculpa, però ell només està pendent d'en Superman. La Lana marxa.

Durant uns segons, s'estan callats. És una situació incòmoda.

CLARK: Què tal per aquí?

SUPERMAN (*sarcàstic*): Bé, ha estat una setmana molt intensa. Fixa't: tinc la sensació que en comptes d'una setmana hagin passat tres mesos i mig.

CLARK: Ja... Tens raó. Mea culpa.

SUPERMAN: ...

CLARK: Bé, tu també tens una mica de culpa.

SUPERMAN: Jo?

CLARK: Sí, tu. Perquè, no ens enganyem, tu em podies haver vingut a buscar. Et vaig dir on seria... i de totes formes, tampoc hauries tingut gaires problemes per trobar-me. M'equivoco?

SUPERMAN: ...

CLARK: Per què no ho has fet?

SUPERMAN: Per què...?

CLARK: Per què no m'has vingut a buscar?

SUPERMAN: Perquè no...

CLARK: Per què no?

SUPERMAN: Però tu t'has vist? Vens aquí amb tota la barra i em preguntes per què no t'he vingut a buscar... Doncs perquè no m'ha donat la gana! Perquè ja n'he tingut prou de tu! Perquè n'estic fart i perquè no et vull tenir per aquí a prop... No et vull tenir a prop de la Lois.

En Clark triga uns segons a assimilar-ho.

CLARK: Ah.

SUPERMAN: ...

CLARK: I la Lois... com està?

SUPERMAN: ...

CLARK: És feliç?

SUPERMAN (*sense mirar-lo a la cara*): Sí, molt feliç.

CLARK: Mira'm a la cara.

En Superman el mira.

CLARK: És feliç?

SUPERMAN: Ara t'interessa la Lois? Ara et preocupes per ella? Si et preocupessis per la Lois no hauries fet tot el que has fet. No hauries...

CLARK: Mira'm.

SUPERMAN: Ja ho estic fent.

CLARK: ...

SUPERMAN: Ja saps que no puc llegir-te la ment.

CLARK: Però tens visió de rajos X, no?

SUPERMAN: Sí, és clar.

En Superman es treu les ulleres i "escaneja" en Clark. No li agrada gens el que veu.

SUPERMAN: Has anat al metge?

CLARK: És clar. (*Pausa.*) Fa temps que ho sé.

SUPERMAN: Fa temps?

CLARK: Sí.

SUPERMAN: L'últim cop que ens vam veure...?

Silenci.

SUPERMAN: Llavors, l'intent de... de...

CLARK: ... de suïcidi?

SUPERMAN: Sí. Va ser per això?

CLARK: Va ser una de les raons, sí. (*Pausa.*) No podia continuar amb la Lois. La malaltia ja s'estava agreujant, i ella acabaria descobrint la veritat. I jo no... Jo no podia fer-li això.

SUPERMAN: El teu cadàver esclafat a la vorera tampoc hauria ajudat gaire.

CLARK: És veritat. Però jo estava desesperat. A més, em quedaven uns mesos...

M'estimava més morir a temps, sent un superheroi...

SUPERMAN: Volant...

CLARK: ... que morir quan ja fos massa tard. Sent un farsant. *(Pausa.)* Un farsant agonitzant.

Silenci.

CLARK: Ajuda'm.

SUPERMAN: Per què?

CLARK: No sóc capaç de fer-ho tot sol.

SUPERMAN: Doncs no seria la primera vegada.

CLARK: Per això mateix.

SUPERMAN: I què vols que faci?

CLARK: Vull que em portis lluny.

SUPERMAN: Com de lluny?

CLARK: A l'Antàrtida.

SUPERMAN: Vinga...

CLARK: T'ho dic de debò. Hi he estat pensant molt, i és el millor. Només m'has de portar allà i deixar que... Tampoc caldrà que t'hi quedis.

SUPERMAN: ...

CLARK: Sisplau.

SUPERMAN: Però tu te n'adones del que m'estàs demanant?

CLARK: No t'ho demanaria si no fos el millor...

SUPERMAN: No comptis amb mi.

CLARK: Sisplau!

SUPERMAN: Que no...

CLARK: T'ho demano com amic.

SUPERMAN: "Com amic"? "Com amic", dius? Tu no ets amic meu.

CLARK: Ah, no...?

SUPERMAN: No.

CLARK: ...

SUPERMAN: ...

CLARK: Quants amics tens, tu?

En Superman no respon. No cal: en Clark sap la resposta. També sap què està passant pel cap d'en Superman, i què és a punt de fer...

En Superman aixeca en Clark i salta amb ell pel balcó.

Entra la Lois, carregada de bosses.

S'asseu a la taula.

En Superman torna. S'asseu al davant de la Lois.

SUPERMAN: Lois...

LOIS: Sí?

SUPERMAN: He matat un home.

LOIS: Alguna cosa hauria fet.

SUPERMAN: Era un bon paio. No m'hi podia negar.

LOIS: Vinga, Clark... m'estàs demanant que et consoli?

SUPERMAN: Lois...

LOIS: ...

SUPERMAN: Tu m'estimes?

LOIS: És clar.

SUPERMAN: Si jo no fos en Clark, m'estimaries?

LOIS: Però quines preguntes fas!

SUPERMAN: M'estimaries o no m'estimaries?

LOIS: ...

SUPERMAN: No t'he sentit.

LOIS: És que no he dit res.

SUPERMAN: Si en Clark i en Superman fossin dues persones diferents, a qui triaries?

LOIS: A cap dels dos.

La Lois s'aixeca i corre cap a la sortida, farta.

En Superman es queda sol.

FOSC

La versió 2008 d'aquest text va ser finalista del primer Premio Bubok de Creación Literaria, amb un jurat compost per Andreu Teixidor, Rosa Regàs, José Ángel Mañas, Lorenzo Silva i Ángel María Herrera Burguillo.

Aquesta és la nova Lliga de la Justícia: Jordi Casanovas, Blanca Bardagil, Borja Espinosa, Laia Martí, Sergi Bittán, Alicia Puertas, Marina Fita, Blanca Caminal, Dani Martínez i el nucli dur (hard core) de la FlyHard: Roser Blanch, Clara Cols, Pablo Lammers i Sergio Matamala. Si no hagués estat per ells, la versió 2008 i la versió 2011 encara serien la mateixa versió.

Gràcies, superherois!

Text: **Alberto Ramos**

Direcció i espai escènic: **Jordi Casanovas**

Intèrprets:

Superman: **Sergi Bittán**

Clark: **Borja Espinosa**

Lois: **Laia Martí**

Lana: **Alicia Puertas**

Ajudant de direcció: **Blanca Bardagil**

Producció executiva: **Marina Fita**

Ajudantia de producció i regidoria: **Blanca Caminal**

Il·luminació: **Dani Martínez**

Fotografia: **Roser Blanch**

Logística de sala: **Clara Cols i Pablo Lammers**

Administració: **Sergio Matamala**

Producció: **FlyHard Produccions**

Durada de l'espectacle: **90 minuts**

Estrena: **24 de febrer del 2011, a la SALAFlyHard (Barcelona)**